

Kitérő

ébredtem, riadtan, homlokcsontom alatt
tompá morajjal, akár a kórus, zengett a
fájdalom, s láttam a félhomályban szakadozik
az ég, az ég felhői, viharos szél lesz ma,
mondtam magamnak, csupán, hogy megnyugtassam
a hirtelen nyújtózkodó mozdulatot,
a hirtelen duzzadó hímerőt,
s nemsokára már kitartó ügetéssel
követtük a nyári, lebegő szoknyájú lányok
egyre erősödő nyomillatát, emlékszel,
autók húztak el mellettünk, szőkén,
és integettünk, de csak a félig égett gázolaj bűzét
szívhattuk magunkba mélyen,
és néha felsírtunk,
mint a faluszéli nyálazó kutyák,
kispajtás, kitartó ügetéssel,
hogy időközben elült a szél is,
s a kórus is már-már elhalkult fejemben,
a csehókban új íz és új illatok,
torkunkban csorgott ismét az új éjszaka,
a visszaúton megszámloltuk az útszéli
bokrokat, s garatunkra hurkot vetett
néha az idő, ám akkor hó is esett,
énekeltek, mint júliusban elfagyott
hódító török sereg, emlékszel, ugye,
kispajtás, még béke honolt.